

РЕШЕНИЕ

№ 1764

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12067** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Т. А. К. с ЛНЧ [ЕГН], подадена чрез упълномощения процесуален представител адв. Я. С.–А., срещу решение № 5263 от 15.11.2023 г., постановено по НАХД № 7124/2023 г. от Софийски районен съд, 19-и състав. С него е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22–4332-015219/12.08.2022 г. на началника група към СДВР, Отдел „Пътна полиция”, с което на касатора на основание чл.174, ал.3, пр.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца. С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно и необосновано. Според касатора, било нарушено правото му на защита, тъй като е турски гражданин и не разбира български език, съответно не е разбрал на какво изследване е следвало да бъде подложен. Налице са възражения, че не е направена правилна квалификация на деянието. Иска се отмяна на обжалваното съдебно решение и произнасяне по същество, при което да бъде отменено и процесното наказателно постановление.

Ответникът – началник група в Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ (СДВР – ОПП), не изразява становище по жалбата.

Участвалият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият 14-ти касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото е установена следната фактическа обстановка.

На 02.08.2022 г. около 00.45 ч. Т. К. е спрял за проверка от служители на СДВР-ОПП във връзка със специализирана полицейска операция по линия наркотични вещества, докато управлявал лек автомобил марка и модел „М. С500”, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „Терра Лизинг“ АД, по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Проверени са документите на водача, извършен му е тест за алкохол, който е бил отрицателен. Жалбоподателят обаче отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества и техните аналози. Затова е издаден талон за изследване с фабричен № 077945, в който е посочено, че отказва проба с D. Т. 5000 ARMF 0097 и че трябва да се яви до 45 минути във ВМА. В медицинското заведение лицето е отказало да даде проба за Т..

На 02.08.2022г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на жалбоподателя за това, че при извършена проверка от служителите на СДВР-ОПП е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство D. Т. 5000 ARMF 0097 и не е изпълнил предписание за лабораторно изследване в медицинското заведение, към което е бил насочен. АУАН е връчен срещу подпис на лицето.

Последвало е издаването на оспореното НП № 22-4332-015219/12.08.2022г. на началник група към СДВР-ОПП.

При тези данни от правна страна съдът е приел, че съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП са съобразени с изискванията на ЗАНН, указващи реквизитите на тези актове, сроковете и процедурата по издаването им. Същите били издадени от компетентни длъжностни лица по силата на представените по делото оправомощителни заповеди. Наказателното постановление било напълно обосновано и подкрепено от събраните в административнонаказателното производство доказателства. Не били допуснати и нарушения на материалния закон.

Съдът не е възприел тезата на оспорващия, че непосочването на хипотезата на нарушената правна норма на чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е съществено процесуално нарушение, доколкото, както в АУАН, така и в НП било налице подробно словесно описание на визираното нарушение, като в АУАН изрично като правна квалификация се сочел чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП, а в НП било отбелязано, че се налага санкция на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП.

За неоснователно съдът е приел и възражението, че жалбоподателят не е разбирал български език и това налагало да му бъде назначен преводач. От показанията на присъствалия при спирането на нарушителя служител на СДВР-ОПП Х. съдът е установил, че при проверката К. е разговарял със служителите на СДВР на български език. От справките на Дирекция „Миграция“ при МВР е установил, че чуждият гражданин пребивава в РБългария от 2015 г., където работи и учи. От това съдът е направил извод, че лицето е разбирало каква проверка му се извършва, поради което не можело да се приеме, че е нарушено правото му на защита.

С това съдът е приел за установено, че жалбоподателят е извършил нарушението по чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП. От субективна страна деянието било извършено умишлено, доколкото като правоспособен водач К. бил длъжен да съобрази поведението си с изискванията на закона.

Обжалваното решение е правилно.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства и е изложил мотиви относно преценката им, въз основа на което е стигнал до изводи, които настоящата съдебна инстанция изцяло споделя.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт. Същите съдържат всички необходими реквизити и са издадени от компетентен орган. Установени са нарушението и неговият извършител. Безспорно установено е, че Т. А. К. е отказал да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотици и е отказал да изпълни предписание за лабораторно изследване.

Разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП предвижда наказание „глоба” във фиксиран размер от 2000 лева и „лишаване от право да се управлява МПС” за срок от 2 години за водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. При така разписаното, правилно са наложени кумулативно определените наказания за посоченото нарушение.

Неоснователно е възражението на касатора, че е било нарушено правото му на защита, тъй като е чужд гражданин, не разбрал на какъв тест е следвало да бъде подложен и съответно не му бил осигурен преводач. Настоящата съдебна инстанция споделя изводите на районния съд, че след като К. от 2015 г. пребивава в България и в качеството му на правоспособен водач на МПС, е бил в състояние да разбере същността на осъществяваната от униформени служители на СДВР проверка. Още повече, че според свидетелските показания К. е разговарял с проверяващите на български език. С оглед на това, настоящият съдебен състав приема, че това възражение цели единствено да обоснове защитна теза на оспорващия.

Неоснователен е и касационният довод относно прилагането на разпоредбата на чл.174, ал. 3 от ЗДвП. За да бъде налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способи за установяване на концентрацията на алкохол или наркотични вещества в кръвта на лицето.

Отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Санкцията за това противоправно поведение е в законоустановен размер съгласно същата норма - лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. От събраните доказателства по делото не може да бъде направен различен извод. Първоинстанционният съд е извършил правилна преценка на всички събрани по делото доказателства, в тяхната съвкупност, и в резултат на това е обосновал несъмнен извод за осъществения състав на административно нарушение.

По изложените съображения обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, 14-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5263 от 15.11.2023 г. по НАХД № 7124/2023 г. на Софийски районен съд, 19-и състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.